

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

1 9 บ ท ร ร ม

**บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 10
คนลอยได้... จริงหรือมั่วนี้ม**

www.boonyapalung.com

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 10

คนลอยได้... จริงหรือมั่ว نیم

ฝรั่ง : โอสนใจเรื่องสมาธิจิต ในรัสเซีย เรามีความสามารถบังคับสิ่งของเล็กๆ เบาๆ ให้ลอยสูงพ้นจากพื้นได้ โดยการบังคับทางจิต รู้จิตใจความคิดผู้อื่นโดยการกำหนดจิต สามารถพยากรณ์ทายทักสิ่งที่อยู่ห่างออกไปได้ ถูกต้อง ชำมลิตทำได้ไหม

พระอาจารย์ : จะให้ฉันทำอะไร

ฝรั่ง : เช่น สามารถรู้เรื่องราวของผู้อื่นได้โดยไม่เห็นตัว

พระอาจารย์ : ได้ สบายมาก

ฝรั่ง : ฮ้า...จริงๆ รี ทำยังไง ยากไหม สอนให้อะไร

พระอาจารย์ : ง่ายๆ ไม่ยาก แก่อยากรู้เรื่องของใคร แก่ก็เปิดดูทีวี หรือไม่ก็เจาะเข้าไปในเน็ต ส่วนตัวแกก็มีเครื่องมืออยู่แล้วนี้ หากอยากคุยกับใครที่ห่างไกลออกไป หรืออยากรู้ว่าใครทำอะไรที่ไหน แก่ก็ใช้โทรศัพท์

ฝรั่ง : โนๆ ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น อย่างชำมลิตบอกนะ ไอไม่ต้องถ่อมาเรียนรู้ถึงที่นี่หรอก ไอต้องการเรียนรู้โดยทางจิต จากภายในส่วนลึกของเซ็นส์ในมนุษย์เรานี่

พระอาจารย์ : โอ้ย.... มันยุ่งยาก ทำยาก ใช้กำลังใจสูง เสียเวลา สู้เสียตังค์ซื้อเครื่องมือมาไม่ได้ แป็บเดียวรู้เรื่องหมด รู้เรื่องอีกซีกโลกโน่น ดึกว่ากันเยอะ

ฝรั่ง : โอบอกแล้วว่า ไม่เอา ไม่ต้องการผ่านวัตถุเครื่องมือ ชำมลิตทำได้ไหม สอนให้อะไร ไอมั่นใจว่าชำมลิตต้องทำได้ ชำมลิตไม่ใช่คน!

พระอาจารย์ : ฉันเป็นไส้เดือนหรือไง ! แก่นี้จริงๆ เลย ฉันน่าจะทำได้หรือไม่ได้ มันเป็นเรื่องของฉัน แก่อย่ามายัดเยียดสิ หากทำไปแล้วมีประโยชน์ ฉันก็จะทำ หากทำไปแล้ว ทำให้ฉันหลงหรือผู้อื่นม गया ยึดมัน ฉันก็จะไม่ทำ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน มันคือความอยากไปด้วยกันทั้งสิ้น ฉันบวชมาเพื่อสั่นอยาก จะทำได้หรือ

ไม่ได้ ไม่สำคัญ แก่อย่ามาคิดว่าฉันทำอย่างนั้นอย่างนี้ได้สิ คิดว่าฉันทำอะไรไม่ได้จะง่ายกว่า จะได้ไม่ต้องร้อนรนและลำบากตัว เพิ่มอยากให้มีมันล้นออกมาจากใจแก

ฝรั่ง : งั้นขำมลิตพอจะรู้เรื่องราวพวกนี้ใหม่ ว่าเราจะทำยังไงให้ได้ความสามารถพวกนี้

พระอาจารย์ : ฉันจะเล่าให้ฟังก็แล้วกัน มีหลายคน เมื่อเวลานั่งทำสมาธิแล้วตัวลอย ทางพุทธศาสนาเขาเรียกว่า อากาโรปิตี เป็นอาการหนึ่งแห่งการทำจิตสมาธิในขั้นต้น ก่อนจะผ่านเข้าไปสู่ขั้นสูง มันลอยขึ้นมาเอง โดยที่ ไม่ได้บังคับ

บางคนก็โยกคลอน บางคนก็ขลุ่ยขลุ่ย ฟังก็เหมือนฟ้าหวนไหวใหญ่โต ตัวขยับสูงใหญ่ บางคนก็มีความรู้สึกของตัวเองหดเกร็ง บางเหมือนกระดาศ บางคนนั่งๆ อยู่ดีๆ ก็กระโดด ทั้งๆ ที่นั่งอยู่อย่างนั้นแหละ กระโดดกันดั่งๆ ๑ ที่เดียว มันเป็นอาการขั้นปิติ ก่อนเข้าปฐมฌาน ในการทำสมาธิจิต บางท่าน อย่างพระภิกษุบางรูป นั่งอยู่ดีๆ ตัวก็ลอยขึ้นไปติดเพดาน ตัวท่านเองยังไม่เชื่อตัวเองเลย วันหลังต้องนำถ่านติดมือเอาไว้ด้วย เวลา มันลอยขึ้นไป จะได้พิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้คิดเพ้อฝันไป

เมื่อท่านรู้สึกตัวกำลังลอยขึ้นไป ก็พยายามทรงอารมณ์นั้นไว้ ค่อยๆ ลืมตา ก็จะเห็นว่าท่านลอยขึ้นมาจริงๆ ท่านจึงเอาถ่านขีดเป็นเครื่องหมายเอาไว้ จากนั้นหลับตา ทรงอารมณ์เดิม ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เมื่อเวลาผ่านไป ท่านออกจากสมาธิจิต ก็มาดูลอยขีดบนเพดาน ปรากฏว่ามีรอยถ่านขีดเป็นเครื่องหมายไว้บนนั้นจริงๆ ท่านจึงได้เชื่อว่า คนเราสามารถลอยขึ้นมาจากพื้นได้ด้วยตัวเองในขณะที่ทำสมาธิจิต

ไม่ได้เกิดจากเจตนาว่าจะให้ลอย หรือบังคับให้ตัวเองลอย วันหนึ่ง เมื่อท่านนั่งกำหนดจิตใหม่ หวังไว้ว่าจะลอยขึ้นมาอีก ให้ผู้อื่นดู ปรากฏว่าร่างกายลอยขึ้นไปไม่ได้ ไม่มีใครเชื่อท่าน ท่านจะพยายามยังไง ร่างกายก็ไม่สามารถลอยได้ ตรงนี้พิสูจน์ได้ว่า

เมื่อเกิดความอยากขึ้นมาในจิตเมื่อไหร่ เราก็จะไม่ได้สมดังใจหวัง ผู้ที่ปฏิบัติจึงไม่ค่อยจะอวดไม้กัน เพราะหากผู้อื่นไม่เชื่อ ตัวเองจะทำให้ดู มันก็ทำไม่ได้ ไม่ไปเท่าไรก็อายหมาเท่านั้น หากแกจะถามว่ามันลอยได้จริงๆ ไหม

ฉันก็ขอตอบแกเลยว่า ลอยได้จริงๆ บางท่านสามารถรู้วาระจิตความคิดของผู้อื่นจริงๆ เห็นภาพอนาคต อดีต และปัจจุบัน ทั้งวัตถุ คน สิ่งของ มีผู้รู้สามารถทำได้จริงๆ ไม่ใช่เป็นแค่เรื่องนิทาน

แต่หากมันออกมาเมื่อไหร่ จะกลายเป็นตัวตลกเมื่อนั้น เขามักจะคุยกันภายใน ระหว่างศิษย์กับอาจารย์ ที่มีความเชื่อถือเชื่อมั่นกันด้วยความศรัทธา และความนับถืออย่างสูงเป็นปกติ พวกลูกศิษย์ลูกหาจึงจะได้รับรู้รับทราบเรื่องแปลกๆ ที่ไม่เคยพบเคยเจอ และแทบไม่น่าเชื่ออยู่เสมอ

ฝรั่ง : แล้วข้ามลิตเคยเจอเรื่องแปลกๆ อะไรไหม เล่าให้ไอฟังหน่อย

พระอาจารย์ : ฉันทองเจอเรื่องแปลกๆ มากมาย จนดูไม่แปลกไปซะแล้ว ไม่ค่อยจะตื่นเต้นในสิ่งที่คนอื่นเป็นเล่าหรือพูดให้ฟัง แม้แต่คนที่มาที่นี่ ฉันทองก็เจอกับพวกแปลกๆ พุดแปลกๆ ทำแปลกๆ วิชาแปลกๆ มันแปลกซะจนฉันทองรู้สึกแปลก เมื่อไม่รู้สึกแปลก เวลาเขาทำให้ดู มันก็เลยรู้สึกเฉยๆ จนอาจารย์ที่ทำให้ดู

เขาคิดว่าฉันทำได้เช่นกัน จริงๆ แล้ว ฉันทำอะไรไม่เป็นซักอย่าง เป็นอย่างเดียวคือ เฉยๆ แสดงให้ดูแล้วก็แล้วกัน ฉันทองว่าไม่ใช่หนทางที่ศาสดาของฉันทองได้ชี้แนะเอาไว้ ยิ่งอยากรู้ อยากรอง อยากรู้ ก็ยิ่งเป็นทุกซอกซี้ ทำให้ดูแล้ว คนไม่ชม สรรเสริญ ก็เป็นทุกซอก คนสรรเสริญก็เป็นทุกซอก ไม่มีเวลาพักผ่อนเลยละ จีบเอ๊ย... อยากรู้คนเดียวอย่างนี้ ก็ไม่ได้ มันจะเต็มไปด้วยลูกศิษย์ลูกหา เต็มไปด้วยคนมาหา มาให้เสกของเป่ามนต์

เพราะฉันเลือกทำตัวไม่เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ที่เขาเป็น เลือกทำตัวเด่นกว่า เก่งกว่า ขลังกว่า สุดท้ายไปไหนไม่รอด แก่เข่านอนยาวอยู่บนเตียง ขยับตัวทีก็ลำบาก บางท่านเป็นอาจารย์ ขลังมากๆ เรียกกลม เรียกฝนได้สำเร็จวิชาทางสมาธิจิตขั้นสูง ทุกวันนี้ยังเป็นอัมพาต นอนให้คนอื่นดูแลอยู่เลย

ฉันทองไม่สนใจความแปลกใหม่อะไรพวกนี้ ที่แสบใจ ฉันทองจะเล่าให้แกฟังอีกเรื่อง เรื่องนี้แกชอบแน่ เพราะเดินจงกรมเหมือนแก แล้วลอยได้

เรื่องมีอยู่ว่า มีพระท่านหนึ่ง ท่านเดินจงกรม เหมือนกับที่แกเดินในตอนเช้ามีด้นนั้นแหละ ท่านเดินไปเดินมาอยู่ระหว่างต้นไม้ใหญ่ในป่าสองต้น ขณะที่เดิน ท่านรู้สึกได้ว่า ตัวท่านกำลังบวมขยายขึ้น มันขยายใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ท่านเองไม่รู้สึกตกใจอะไร ท่านใช้สติตามดูเฉยๆ บวมก็บวมไป แต่ท่านก็เดินกำหนดอารมณ์อยู่เช่นเดิม

ทีนี้ มันไม่บวมเปล่า ตัวมันดันลอยพ่นพุ้งขึ้นมาด้วย ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นๆ ตัวก็ค่อยๆ บวมขึ้นๆ จนเป่งเป็นลูกโป่ง ท่านก็มองดูเฉยๆ จนกระทั่งกายมันแตกดังโพละ ท่านบอกว่า ท่านสะดุ้งเล็กน้อย เห็นไส้ของตัวเองกระจัดกระจาย ปลิวลอยไปแขวนอยู่ตามกิ่งไม้ ทั้งหัวใจดับปอดกระเพาะ แยกปลิวกระเด็นออกไปคนละทิศคนละทาง แขนขาหัวมือก็แยกแตกกันออกไปเหมือนลูกโป่งที่ยัดอะไรเข้าไปข้างใน แล้วแตกดังโพละ และก็มองเห็นมันแตกด้วยตัวเอง

ขณะที่แตกก็มองเห็นว่า มันแตกและกระจายขึ้นส่วนแต่ละอย่างในกาย ปลิวลอยว่อนไปทั่ว ตามกิ่งไม้ก็มี ลอยหายไปบนอากาศก็มี ล่วงหล่นลงสู่พื้นก็มี แล้วไอ้ผู้ที่ดู ที่รู้อาการและเหตุการณ์อยู่อย่างนี้ รู้ว่านี่ เป็นใคร อยู่ไหนหนว่า ท่านคิดอย่างนั้น ก็ตัวที่แตกดังโพละกระจายก็กายท่านเอง ผู้รู้ ผู้ดู ผู้เห็น ก็ตัวท่านเอง ไม่มีใครรู้และไม่มีใครเห็น แล้วมันจะรวมตัวกลับมาได้อย่างไร ท่านอยู่ในอารมณ์เฉยๆ จนฉันทอง และคิดไว้ในใจว่า กายคนเราก็คือเป็นเช่นนี้หนอ

วันหนึ่งข้างหน้าก็ต้องแตกกระจายออกไปเยี่ยงนี้ ไม่คงรูปคงทนอยู่เป็นกายตัวนี้ร่างนี้ มันเป็นแค่ ส่วนประกอบของเลือดเนื้อกระดูกและตับไตไส้พุง อาศัยอาหารที่กินเข้าไปให้มีชีวิตเพื่อความคงอยู่แห่ง รูปร่าง ให้ใช้งาน สุดท้ายก็ต้องแตกกระจายอยู่อย่างนี้

จะแตกวันนี้หรือวันไหนๆ มันก็ต้องแตก ไม่ล่วงพ้นจากนี้ไปได้ ร่างกายไม่สามารถคงที่คงทนเป็นรูปร่างเช่นนี้ ได้ตลอดไป ที่สุดแล้วก็ต้องเสื่อมสลายกลายเป็นธาตุต่างๆ กลับคืนสู่ธรรมชาติของโลกใบนี้เช่นเดิม

เมื่อท่านปลงจิตตามความเป็นจริง ขึ้นส่วนแต่ละชิ้นก็ค่อยๆ ขยับกลับมารวมกันเป็นรูปเป็นร่างของท่าน เช่นเดิม ชี้แมลงวันกลางเกลื่อนอยู่อย่างไร มันก็กลับมาอยู่อย่างนั้น และท่านก็ยังเดินจงกรมอยู่ในอิริยาบถ เดิม เหมือนกับก่อนหน้าที่ตัวจะเริ่มบวม

เป็นไงจ๊ะ นิทานเรื่องนี้หนักไม้ แกคิดว่าที่ฉันเล่าให้แกฟังนี้ จริงหรือไม่จริง

ฝรั่ง : ถ้าคนอื่นเล่า ไอไม่มีวันเชื่อ แต่นี้ซำมลิตเล่า ไอเชื่อ เพราะซำมลิตไม่ใช่คน ย่อมเห็นย่อมเจออะไรมา มาก ไม่เช่นนั้น ไอคงไม่สามารถมองเห็นดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน หรือมองเห็นตัวเองในขณะที่เดินย่องๆ ยาม เข้า เป็นแน่ แม้แต่การทำสมาธิจิต ยังมองเห็นความสว่างจ้าขาวโพลนขนาดนั้น ไอไม่เคยเจอ หากไม่ได้ ซำมลิตชี้แนะวิธีการทำ

เรื่องที่ซำมลิตเล่า ต้องมีความจริงแน่นอน แล้วนี้ พระองค์นั้นอยู่ที่ไหน ไอขอเจอได้ไหม

พระอาจารย์ : ฉันไม่รู้ มันเป็นคนนิทานเล่าให้แกฟัง ถ้าแกชอบ แกไปเอาหมอนมา แกมานอนฟังตรงนี้ ฟัง อย่างเดียวไม่ต้องถาม จริงหรือไม่จริง แกคิดดูเอาเอง คนไทยอื่นๆ ฉันยังไม่เล่าให้ฟังเลยในบางเรื่อง เพราะ พวกเขารู้มาก เดียวมาตำมาว่าฉันไม่ อวดอะไรที่ไม่จริง จะเป็นบาปกันเปล่าๆ ส่วนแกชอบเรื่องแปลกๆ มา มานอนนี้ พ่อจะเล่าให้ฟัง ลูกน้อย จีบๆ

ฝรั่ง : เอาเรื่องเช็กส์ๆ ได้ไหม

พระอาจารย์ : แกไปปรีดน้ำเชื้อแกออกให้เรียบร้อย แล้วค่อยมานอนฟัง ไป ไอ้เฒ่าทารก

ฝรั่ง : โอเค จินเอาเรื่องน่าหวาดเสียว ประเภทชนลูกชนพองสยองเกล้า ฟังแล้วก้าวเข้าไปสู่จิตภายในอันน่า สะพรึงกลัวก็แล้วกัน ออกแนวๆ นี้นะ ไอชอบ หรือไม่ก็....!

พระอาจารย์ : ออกไปๆ ! กูไม่เล่าแล้ว ไอ้ฝรั่งมากเรื่อง